

Autor: William S. Lind

Většina Američanů se dívá na padesátá léta minulého století jako na dobré časy. Naše domovy byly bezpečné. A to dokonce až tak, že se hodně lidí ani neobtěžovalo zamykat dveře. Úroveň státních škol byla všeobecně vynikající a jedinými problémy na nich bylo mluvení v hodině anebo běhání po chodbách. Většina mužů zacházela s ženami jako s dámami a většina žen zasvětila svůj čas a úsilí budování dobrých domovů, správné výchově svých dětí a pomoci svým komunitám v rámci dobrovolnické práce. Děti vyrůstaly v domácnostech s oběma rodiči, ve kterých na ně čekala matka po jejich návratu ze školy. Veřejná zábava byla něco, co si mohla užít celá rodina.

Co se stalo?

Pokud by byl Američan z padesátých let náhle přenesen do Ameriky po roce 2000, těžko by mohl Ameriku poznat jako stejnou zemi. Mohl by se ocitnout v okamžitém nebezpečí přepadení, krádeže auta anebo něco horšího, protože se nenaučil jak žít v atmosféře konstantního strachu. Nemohl by vědět, že by neměl chodit do jistých částí města, že jeho auto nesmí být jen zamčeno, ale i opatřeno alarmem, že by se neměl odvážit jít spát bez toho, aby zamčel okna a dveře – a nastavil poplašné zařízení.

Pokud vzal svoji rodinu s sebou, on a jeho žena by vesele vypravili svoje děti do nejbližší státní školy. Poté, co by děti přišly odpoledne domů by se dozvěděli, že musely před vstupem do školní budovy projít detektorem kovů, že jim jejich spolužák dal nějaký legrační bílý prášek a že se naučily, že homosexualita je něco normálního a morálního, by jejich rodiče zřejmě nechápali.

Když by jeho žena šla na nákup do města, oblékla by si kostýmek, klobouk a pravděpodobně rukavice. Nemohla by pak pochopit, proč na ni lidé zírali a vysmívali se jí.

A když by se celá rodina posadila po večeři a zapnula televizi, tak by nemohla pochopit, jak se mohla pornografie z pochybného krámků "pouze pro dospělé" dostat do jejich pořadu.

Když by mohla, celá naše rodina z padesátých let by utekla zpět tak rychle, jak by to jen šlo, i se svým poutavým hororovým příběhem. Jejich příběh by byl o národě, který upadl a zdegeneroval tak úžasným tempem, že se během méně než půlstoletí stal z jednoho z neskvělejších národů na světě národem z Třetího světa, zaplaveným zločinností, kraválem, drogami a špínou. Pád Říma by byl ještě mírným přirovnáním.

Kdy k tomu došlo?

V posledních čtyřiceti letech byla Amerika dobyta stejnou silou, která dříve provedla převrat v Rusku, Číně, Německu a Itálii. Touto silou byla ideologie. Zde, jako kdekoli jinde, způsobila enormní škody na tradiční kultuře, jakmile začala dominovat. Roztříštila ji a většinu z ní smetla stranou. Její místo nahradil strach a trosky. Rusku bude trvat minimálně jednu generaci, než se zotaví ze škod způsobených komunismem, pokud to vůbec půjde.

Ideologie, která provedla převrat v Americe je všeobecně známá pod názvem **“politická korektnost”**. Někteří lidé ji chápou jako vtip. Nic vtipného však na ní není. Je smrtelně vážná. Usiluje o nahrazení prakticky všech norem, formálních i neformálních, které určují vztahy mezi lidmi a institucemi. Chce změnit chování, myšlení, dokonce i slova, která používáme. Z větší části tomu tak vždy chtěla. Kdokoli anebo cokoli kontroluje jazyk, ovládá také myšlení. Kdo se dnes odváží mluvit o “dámách”?

Co tedy je “politická korektnost”? Politická korektnost je ve skutečnosti kulturní marxismus - marxismus přeformulovaný z ekonomické do kulturní terminologie. Snaha o tuto reorientaci marxismu z oblasti ekonomiky do kultury nezačala v době studentských revolt v šedesátých letech. Lze ji vysledovat zpět, přinejmenším do dvacátých let a ve spisech italského komunisty Antonia Gramsciho. V roce 1923 založila skupina marxistů v Německu Institut pro sociální výzkum (později vešel ve známost pod názvem Frankfurtská škola), který se věnoval snaze o tuto přeměnu. Jeden z jeho zakladatelů, Georg Lukács, ustanovil jeho smysl jako zodpovězení otázky “Kdo nás může zachránit před západní civilizací?” Frankfurtská škola získala velký vliv na americké univerzity poté, co většina z jejich vedoucích činitelů utekla v třicátých letech do Spojených států před nacionálním socialismem v Německu.

Frankfurtská škola smíchala Marxe s Freudem, mezi pozdějšími přidanými vlivy pak byly (některými fašistickými, stejně tak i marxistickými) lingvistika, z čehož pak vznikla “kritická teorie” a dekonstrukce. Tyto pak střídavě významně ovlivnily pedagogiku a skrze instituce vyššího vzdělávání pak přivedly na svět to, co dnes nazýváme “politickou korektností”. Linie je jasná, a je vystopovatelná zpět k Marxovi.

Podobnosti mezi starým, ekonomickým marxismem a kulturním marxismem jsou zřejmé. **Kulturní marxismus (nebo “politická korektnost” chcete-li) sdílí s klasickým marxismem vizi “beztřídní společnosti”, např. společnost nejen rovných příležitostí, ale i rovných podmínek.** Tato představa odporuje lidské přirozenosti – protože lidé jsou odlišní a končí rozdílně, bez ohledu na výchozí bod – společnost tomuto neodpovídá pokud k tomu není přinucena. A tak, v rámci obou variant marxismu, je k tomu násilně přinucena. Toto je první významná podobnost mezi klasickým a kulturním marxismem: oba jsou totalitní ideologií. **Totalitní podstata politické korektnosti může být pozorována např. na univerzitách, kde “PC” převzala vládu nad fakultami: svoboda slova, tisku i myšlení byla potlačena.**

Druhou podobností je, že jak klasický, ekonomický marxismus a kulturní marxismus mají jednofaktorové vysvětlení historie. Klasický marxismus argumentuje že celá historie je determinována vlastnictvím výrobních prostředků. **Kulturní marxismus zase tvrdí, že historie se dá celkově vyložit za pomoci toho, která skupina - charakterizovaná pohlavím a sexuální normalitou nebo abnormalitou - má moc nad dalšími skupinami.**

Třetí hlavní podobnost je ta, že obě varianty marxismu prohlašují a priori jisté skupiny za dobré a jiné za špatné – bez ohledu na skutečné chování jednotlivců. Klasický marxismus

definuje dělníky a rolníky jako dobré a buržoazii (střední třídu) a vlastníky kapitálu jako špatné. Kulturní marxismus definuje černochoy, Hispánce, feministky, homosexuály a některé další minoritní skupiny jako dobré a bílé lidi jako zlé. (Kulturní marxismus neuznává existenci ne-feministických žen a černochoy, kteří odmítají politickou korektnost definuje jako bílé).

Čtvrtá podobnost se týká majetku: **vyvlastnění**. Když dosáhnou moci ekonomičtí marxisté, tak vyvlastní majetek buržoazie a předají ho státu, jako “zástupci” dělníků a rolníků. Když dosáhnou moci kulturní marxisté (“dlouhým pochodem” skrze naši vlastní vládu), potrestají bílé lidi a všechny ostatní, kteří s nimi nesouhlasí a dá výhody těm skupinám, které upřednostňuje. Pozitivní diskriminace (“Affirmative action”) je toho varovným příkladem.

Nakonec, obě varianty marxismu využívají analytickou metodu, která je zkonstruovaná k tomu, aby dokazovala správnost jejich ideologie za každé situace. Pro klasické marxisty je to analýza ekonomická. Pro kulturní marxisty je to analýza lingvistická: dekonstrukce. Dekonstrukce “dokazuje” tím, že z jakéhokoli “textu”, současného nebo minulého, který znázorňuje útlak černých, žen, homosexuálů atd. interpretuje tyto skutečnosti ze slov těchto textů (bez ohledu na jejich skutečný význam). Obě metody jsou, jak jistě víme, rádobyanalýzy, které překrucují důkazy tak, aby seděly do předem stanovených závěrů. Obě také halí svoji ideologii do “vědeckého” hávu.

Tyto podobnosti jsou jak pozoruhodné, tak rovněž nejsou náhodné. Existují proto, že politická korektnost je přímo odvozena z klasického marxismu, ve skutečnosti je jen jednou z jeho variant. V historii marxismu byli kulturní marxisté “vyloučeni” z hnutí klasickými, ekonomickými marxisty. Dnes, poté co ekonomický marxismus je mrtev, jeho místo nahradilo kulturní křídlo. Prostředky se změnily, poselství však zůstává stejné: společnost radikálního rovnostářství, donucená k němu státní mocí.

Politická korektnost se hrozivě rýsuje nad americkou společností jako nějaký kolos. Stala se dominantní v obou hlavních politických stranách – poslední republikánské konventy byly režírovány v souladu s jejím diktátem, zatímco kulturním konzervativcům byly ukázány dveře – a je vnucena mnoha zákony a vládními nařízeními. Kontroluje i nejmocnější element naší kultury, zábavní průmysl. Dominuje jak ve státním, tak i ve vysokém školství, mnoho fakult je fakticky malými, břečtanem obrostlými severními Koreami. Rovněž se zmocnila i vysokého kléru v mnoha křesťanských církvích. Každý příslušník establishmentu, který se odchýlí od jejího diktátu přestane být okamžitě jeho součástí.

Hned ze začátku však musí být položena nejdůležitější otázka: jak mohou Američané bojovat s politickou korektností a znovuzískat svoji společnost zpět z područí kulturních marxistů?

Je nedostačující politickou korektnost pouze kritizovat. **Toleruje totiž jistou míru kriticismu, dokonce i jemný výsměch. Toleruje však jiné názory s neupřímností, s jediným cílem a to odzbrojit svoje oponenty. Snaží se vypadat méně nebezpečná, než ve skutečnosti je. Kulturní marxisté totiž ještě nemají totální kontrolu nad mocí a jsou příliš chytrí na to, aby vypadali totalitně před tím, než bude jejich vítězství zajištěno.**

Namísto toho ti, kdo by chtěli porazit kulturní marxismus mu musí odporovat. Musí používat slova, která jsou zakázaná a musí odmítat používat slova, která jsou nařízená. Pamatujte, pohlaví je lepší termín než gender. Musí hlásat realitu, kterou se politická korektnost snaží potlačit, jako například fakta, že násilné zločiny jsou disproporciálně páčány černými a že většina případů nakažení smrtelnou nemocí AIDS je dobrovolná, získaná např. díky nemorálním sexuálním aktům. Musí odmítnout posílat své děti do státních škol.

Především se však ti, kteří chtějí vzdorovat politické korektnosti musí chovat podle starých pravidel naší kultury a ne podle nových pravidel, která nadiktovali kulturní marxisté. Dámy by měly být manželkami a ženami v domácnosti, ne policistkami nebo vojačkami a muži by měli stále pro dámy držet dveře. Děti by se neměly rodit mimo manželství. Propagace homoseuality by měla být potlačena. Soudci by neměli akceptovat rasovou příslušnost jako omluvu pro vraždu.

Vzdor se šíří. Když další Američané uvidí jednotlivce, který odporuje politické korektnosti a přežívá to – a vy stále můžete, prozatím – dodá jim to odvahy. Popouzí je to k tomu, aby vzdorovali také a někteří tak činí. Vlny individuálního aktu odporu se šíří a mohou dosáhnout daleko. Ničeho jiného se politická korektnost nebojí více, než otevřených projevů odporu. A z dobrého důvodu, je to totiž její hlavní slabost. To by mělo vést kulturní konzervativce k odporování kulturnímu marxismu při každé příležitosti.

I když je pozdě, bitva ještě nebyla rozhodnuta. Jen velmi málo Američanů si je vědomo toho, že politická korektnost je ve skutečnosti jen marxismus v jiném hávu. Až se toto povědomí rozšíří, odpor se bude šířit společně s ním. Politická korektnost těží ze svého zamaskování. Skrze odpor a vzdělávání můžeme sloupávat její kamufláž a odhalovat pod ní marxismus, který je v pozadí kosmetických úprav jménem “senzitivita”, “tolerance” a “multikulturalismus”.

Jedná se o překlad první kapitoly knihy “Political Correctness:” A Short History of an Ideology Williama S. Linda. Překlad Petr Dvořák.

William S. Lind je vojenský expert a publicista, věnující se otázkám konzervatismu a “kulturní války”.